В. АНТОНОВ

О Ғ У Л

Гоншу гары бир күн мәнә охумагчын
Верди әзиз мәктубуну өз оғлунун.
Охудугча бахышлары парылдады,
Севинч сарды чөһрәсини бир дәм онун.
Оғлу языр: «Ана! алдым дипломуму
Эвә кәлә билмәйәчәйәм бу яй анчаг,
Мәни тә'йин элөдиләр Москвая».
— Ана, бу ки, язылыбдыр дөрд ил габаг...
Бәлкә чашыб дәйишмисән мәктублары? —
Дейә сордум...
көрдүм үрәк ағрысындан
Көйнәйәрәк долухсунду бу ан гары.
— Бу мәктубу бәли, чохдан алмышам мән.
Охудурам, анчаг, оғул, ону һәрдән.
— О өлмүшмү?
— Йох, ишләйир о һардаса.
Анчаг... анчаг унутмушдур мәни тамам.
— Дейән онсуз дарыхырсан?
— Дүзү, ямаи дарыхырам.
— Бәс нә илә доланырсан?
— Бөйүк оғлум һәлак олмуш давада, мән
Она көрә пул алырам һөкумәтдән.
Сәлигәйлә, эһтиятла языг ана
Бүкүб гойду мәктубуну яйлыгына.
Гары кетди...
Алды мәни дүшүнчәләр.
Кәлиб кечди үрәйимдән нәләр, нәләр.
Оглун бири һәлак олмуш чәбһәләрдә,
Анасыны доландырыр анчаг енә.
О бириси сағ олса да, сағ олса да
Анасыны кәтирмәйир хатиринә.
Мән һеч ону танымырам, она гаршы
Нифрәтимсә сығышмайыр ерә, көйә.
Ана Вәтән, сән инанма, һеч инанма
Әкәр сәни о чағырса ана дейә!

Тәрчүмә эдәни: Б. ВАҺАБЗАДӘ.